

Sygn. akt V KK 81/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Rafał Malarski

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 204 § 2 kk, art. 204 § 3 kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 7 marca 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 15 września 2017 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...],

**I. uchyla zaskarżony wyrok w części w jakiej utrzymano w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w K. w zakresie czynów przypisanych
oskarżonemu w pkt III wyroku Sądu Rejonowego w K.
(czyny z pkt II-IV aktu oskarżenia) i w tym zakresie sprawę
przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu
w O. w postępowaniu odwoławczym;**

II. w pozostałym zakresie kasację oddała jako oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia skazanego z wydatków postępowania kasacyjnego w części, w której kasację oddalono.

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

- „I. w okresie od maja 2012 r. do dnia 19 stycznia 2015 r. w K., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. W., X. X., M. S., M. K., S. A., A. M., M. S., E. B., S. G., K. K., A. W. i nieletnią S. B., lat 17, oraz kobiety o imieniu M., K., K., A., M., M., i inne nieustalone kobiety w ten sposób, że werbował kobiety, wynajmował i udostępniał im pomieszczenia, gdzie mieszkaly i świadczyły za odpłatnością usługi seksualne, pobierając od każdej z nich połowę zarobionej kwoty, stanowiącej część zapłaty uzyskanej za świadczone przez nie usługi seksualne, zabezpieczając im ochronę oraz środki czystości, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 100.000 zł, to jest o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k., art. 204 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- II. przed wakacjami 2014 r. w K. w mieszkaniu przy ul. W. [...], stosując przemoc poprzez przywiązanie rąk do łóżka i zatykanie ust, a następnie włożeniu kawałka szmaty, obezwładnienie w ten sposób pokrzywdzonej oraz uderzenie otwartą ręką w twarz, doprowadził S. B. wbrew jej woli do obcowania płciowego, poprzez odbycie kilkakrotne stosunku płciowego, to jest o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.,
- III. w dniu 10 października 2014 r. w K. w mieszkaniu przy ul. W. [...], stosując przemoc polegającą na przytrzymywaniu rąk, obezwładnieniu pokrzywdzonej ciężarem swojego ciała, doprowadził M. S. wbrew jej woli do obcowania płciowego, poprzez odbycie stosunku płciowego, to jest o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.

IV. na przełomie lutego i marca 2014 r. w K. w mieszkaniu przy ul. W. [...], stosując przemoc polegającą na przytrzymywaniu rąk w okolicy nadgarstków, obezwładnieniu ciężarem swego ciała, doprowadził M. K. wbrew jej woli do obcowania płciowego, poprzez odbycie stosunku płciowego, to jest o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r., w sprawie II K [...], Sąd Rejonowy w K. orzekł, co następuje:

- „I. uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 204 § 2 k.k. i art. 204 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, stosując art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 204 § 3 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. K. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. K. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku w kwocie 100.000 zł (sto tysięcy złotych);
- III. uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia zarzucanych czynów opisanych w punktach od II do IV części wstępnej wyroku z tą zmianą, iż uznał, że czynów tych oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., to jest popełnienia czynów stanowiących występkę z art. 197 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. K. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach I i III części dyspozytywnej wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu R. K. karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu R. K. na poczet orzeczonej w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 stycznia 2015 r. do dnia 17 września 2015 r.”

Wyrok ten zawierał również orzeczenie o dowodach rzeczowych i kosztach procesu (pkt VI i VII).

Apelację od tego wyroku **zaskarżając go w części, tj. w pkt II - IV części dyspozytywnej wyroku** wniósł obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i wskazał w trzech punktach (1-3), na czym naruszenie to polega, rozwijając swoją argumentację w uzasadnieniu apelacji, gdzie przytoczone zostały zeznania pokrzywdzonych i różnice w ich treści oraz inne okoliczności dowodowe, które podważać miały wiarygodność depozycji pokrzywdzonych czynami z pkt II -IV aktu oskarżenia (str. 6-16). W apelacji zostały postawiony także zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych (pkt II -V), które dotyczyły prawidłowości ustaleń faktycznych co do czynów z pkt II-IV aktu oskarżenia oraz ustalenia co korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa z pkt I aktu oskarżenia (pkt II wyroku sądu pierwszej instancji), przy czym już sama konstrukcja stylistyczna tych zarzutów, jak i uzasadnienie apelacji w tym zakresie (por. str. 19-20) dowodzi, że zarzuty te miały charakter wtórny, albowiem u źródła wadliwych ustaleń faktycznych stała wadliwa ocena dowodów (naruszenia art. 7 k.p.k.).

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie czynów z pkt II-IV z aktu oskarżenia poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz zmianę wyroku w zakresie orzeczenia w pkt II wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego do zapłaty tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w pkt I wyroku w kwocie nie większej niż 50.000 zł. Wniosek ewentualny, to wniosek o uchylenie wyroku w zakresie rozstrzygnięcia w pkt II-V i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 15 września 2017 r. w sprawie VII Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. **Zaskarżając wyrok w całości**, zarzucił mu:

"rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na:

- a) zaakceptowaniu w toku kontroli odwoławczej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, poprzez uznanie za dowiedzione w toku postępowania przed Sądem *ad quo* - na podstawie niewiarygodnych źródeł dowodowych, a także w oparciu o okoliczności nieudowodnione - okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę ustalenia przez Sąd *ad quo* realizacji przez R. K. znamion zarzucanych mu czynów zabronionego, podczas, gdy dokonanie oceny dowodów na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazuje wyraźnie, że nie jest możliwe w przedmiotowej sprawie, w oparciu o zalegające w aktach dowody, odtworzenie stanu faktycznego wskazującego na to, że R. K. stosując przemoc doprowadził pokrzywdzoną S. B., M. S. i M. K. do obcowania płciowego,
- b) wydaniu zaskarżonego wyroku z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie w toku postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, czego następstwem było dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez pominięcie jako podstaw rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych wynikających z zeznań X. X., S. A., K. K., podczas, gdy wyciągnięcie prawidłowych wniosków z zeznań biegłego, dawało podstawę do jednoznacznie korzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, wskazujących na fakt, iż bądź to nie doszło do współżycia pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, bądź też o ile taka sytuacja miała miejsce, to odbywało się to za zgodą w/w. co świadczy w konsekwencji o tym, iż w istocie gwałty nie miał miejsca,
2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niedostatecznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego jego podstawy faktycznej i prawnej albowiem Sąd niezasadnie skoncentrował się na ocenie zarzutów apelacyjnych pod kątem ich formalnej prawidłowości i błędnie zakwestionował konstrukcję zarzutów zawierających normy generalne (art. 2, 4, 5 § 2, 7 kpk) w zbiegu z szczególnymi przepisami prawa karnego procesowego, których obraży dopuścił się Sąd Rejonowy w K., pomijając przy tym zupełnie zarzuty i ich

uzasadnienie dotyczące rażącej obrazu przepisów prawa procesowego, a także precyzyjnie wskazane sprzeczności pomiędzy treścią materiału dowodowego, a dowolnymi ustaleniami Sądu meriti,

3. *art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na nienależytym odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy oskarżonego poprzez: niedostateczne - w świetle sformułowanych w orzecznictwie standardów w zakresie treści uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego - odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do stawianych w apelacji zarzutów obrazu przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, polegających na (i dalej w tiretach wskazano zarzuty apelacji, łącznie z zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych), konkludując: „podczas, gdy zgodnie z treścią przepisów art. 457 § 3 i art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy jest zobowiązany do bezstronnego rozważenia wszystkich zarzutów oraz wniosków podniesionych w środku odwoławczym, czego konsekwencją w przypadku utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy jest powinność szczegółowego wykazania w uzasadnieniu wyroku Sądu ad quem, z jakich powodów zarzuty apelacyjne uznał za niesłuszne, powiązana z obowiązkiem przedstawienia toku rozumowania tego Sądu prowadzącego do stanowiska wyrażonego w wydanym orzeczeniu uwzględniającego, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., wszystkie okoliczności podniesione w skardze apelacyjnej w sposób pozwalający na zrozumienie dlaczego Sąd Odwoławczy uznał poszczególne zarzuty w "realiach konkretnej sprawy za nietrafne,".*

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezpodstawnej, wskazując w uzasadnieniu, że sąd II instancji szczegółowo odniósł się do zarzutów apelacji.

Stanowiska tego nie poparł prokurator Prokuratury Krajowej w trakcie rozprawy kasacyjnej, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku z powodu rażącego naruszenia przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie zarzutów rażącego naruszenia przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Wobec faktu, że w tym zakresie zarzuty kasacji skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego wyroku, zbędnym było odnoszenie się do zarzutu w pkt 1 kasacji (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Na wstępie trzeba jednak poczynić dwie uwagi. Pierwsza dotyczy zakresu zaskarżenia wyroku sądu pierwszej oraz drugiej instancji. W zwyczajnym środku odwoławczym obrońca zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji tylko w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt II- IV części dyspozytywnej wyroku, czyli czynów z pkt II do IV aktu oskarżenia (pkt III wyroku), orzeczenia o karze łącznej (pkt IV wyroku) oraz przepadku równowartości korzyści majątkowej (pkt II wyroku). Tym samym nie został zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia w zakresie rozstrzygnięcia o winie i orzeczonej karze. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., który miał zastosowanie w dacie kontroli odwoławczej, granice zaskarżenia oraz zarzuty wskazane w środku odwoławczym, przy uwzględnieniu m.in. art. 447 § 1-3 k.p.k., tworzyły zakres rozpoznania sprawy (co do kwestii intertemporalnych w zakresie art. 433 § 1 k.p.k. gdzie akt oskarżenia wniesiono przed dniem 1 lipca 2015 r. por. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16, w zakresie zmiany „zawartości” przepisu art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r.). Zatem zakresem zaskarżenia co do czynu z pkt I aktu oskarżenia objęto li tylko przepadek równowartości korzyści z art. 45 § 1 k.k., to zarzuty w tym zakresie mogły dotyczyć tylko całości rozstrzygnięcia o przepadku (art. 447 § 3 k.p.k.). Skoro taki był zakres zaskarżenia, to nie był kwestionowany w apelacji opis czynu z pkt I aktu oskarżenia, a więc i ustalenia faktyczne co do uzyskanej przez oskarżonego kwoty korzyści majątkowej (nie mniej niż 100.000 zł). Wobec powyższego, skoro sąd odwoławczy nie miał pola do kontroli ustalonej w ramach czynu z pkt I korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego, to nie miał prawnej możliwości uwzględnienia zarzutu dotyczącego orzeczenia w pkt II wyroku sądu pierwszej instancji, a więc zmniejszenia do 50.000 zł kwoty orzeczonego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa. Z tego też powodu zarzut kasacji oparty na treści art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., a odnoszący się do zarzutu apelacji skierowanego co do rozstrzygnięcia w pkt II wyroku sądu

pierwszej instancji, był w tym zakresie zupełnie chybiony i skutkował oddaleniem kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Uwaga druga dotyczy treści pisemnej odpowiedzi prokuratora na kasację. Analizując treść tego pisma wypada zauważyć, że osoba, która pismo to sporządziła, minęła się z prawdą twierdząc, iż w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji znalazły się rozważania odnoszące się do zarzutów apelacji. Przypisywane Sądowi Okręgowemu w O. zdania, które zresztą zostały wytłuszczone (napisane je **boldem**), to w rzeczywistości fragmenty uzasadnienia Sądu Rejonowego w K. (!). Gdyby prokurator w sposób należyty przeanalizował uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, to zapewne musiałby zmienić swoje stanowisko, jeśli miałoby ono być rzetelne. Takiej oceny dokonał prokurator Prokuratury Krajowej w toku rozprawy kasacyjnej, wskazując, że sporządzone uzasadnienie wyroku sądu II instancji to uzasadnienie, które poprzez swoją ogólnikowość i schematyzm, oparty na formalnym stanowisku, co do określonych przepisów prawa procesowego, w istocie niczego nie wyjaśniło skarżącemu i pasuje do każdej sprawy odwoławczej, co skutkowało pozbawieniem skarżącego prawa do rzetelnego procesu odwoławczego. **Z taką oceną należy się w pełni zgodzić.** Jak już podkreślono w części wstępnej uzasadnienia, w apelacji sformułowano szereg zarzutów, w tym zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., który został precyzyjnie uzasadniony, z odwołaniem się do m.in. wewnętrznych nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonych czynami z pkt II-IV aktu oskarżenia. Tymczasem, w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji poza ogólnikowymi stwierdzeniami, co do charakteru prawnego zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów prawa procesowego, w tym art. 7 k.p.k., można znaleźć **jedno zdanie** poświęcone zeznaniom pokrzywdzonych. Na stronie 11 uzasadnienia stwierdzono bowiem: *„Do takiej konkluzji prowadzą bowiem, zarówno wewnętrznie spójne i logiczne zeznania świadków – pokrzywdzonych S. B., M. S. i M. K., które sąd merytoryczny uzna za wiarygodne w całości, jak i zeznania pozostałych świadków, których ocena dokonana przez sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest trafna i zasługuje na aprobatę”*. W żadnym innym miejsc uzasadnienia nie ma żadnego konkretnego odniesienia się do zarzutów apelacji (!). Co więcej, to jedyne zdanie uzasadnienia nie stanowi żadnego ustosunkowania się do zarzutów apelacji,

albowiem te oparte były właśnie na tezie, z przywołaniem określonych fragmentów zeznań pokrzywdzonych, iż zeznania pokrzywdzonych w określonej części są sprzeczne, a więc niespójne wewnętrznie. W jedynym zdaniu odnoszącym się do konkretów, sąd odwoławczy odpowiedział skarżącemu na zarzuty dotyczące sprzeczności wewnętrzne zeznań, tym, że takiej sprzeczności nie ma (!). Oczywiście w praktyce sądowej, zwłaszcza sądów odwoławczych zdarzają się uzasadnienia różnej obszerności i „jakości”, w zakresie konkretnych zarzutów apelacji. Niejednokrotnie pomimo ogólnikowości rozważań sądu odwoławczego kasacja może zostać oddalona, a to z tej przyczyny, iż w apelacji stawiane są zarzuty dotyczące np. oceny materiału dowodowego, które były przedmiotem szczegółowych rozważań sądu pierwszej instancji, który dokonywał oceny materiału dowodowego, a apelujący swoje argumenty jedynie powtarza. Wówczas, postawienie takich zarzutów w apelacji, w aspekcie wnikliwych i odnoszących się do tych samych kwestii rozważań sądu pierwszej instancji, może spotkać się z ogólną aprobatą sądu II instancji w zakresie rozważań sądu I instancji oraz odesłaniem do tych właśnie argumentów, jako argumentów, które podziela sąd II instancji. Jeżeli jednak sąd pierwszej instancji deklarował, że zeznania pokrzywdzonych nie zawierają rozbieżności (por. str. 9 maszynopisu uzasadnienia), zaś skarżący w apelacji ocenę taką kwestionował i wskazywał na pewne, jego zdaniem, istotne różnice, to sąd odwoławczy nie mógł – bez rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. – odnieść się do zarzutów apelacji w taki sposób jak to uczynił na str. 11 uzasadnienia. Przecież to uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego daje podstawę do oceny, czy sąd ten dokonał kontroli odwoławczej w ramach obowiązku wynikającego z art. 433 § 2 k.p.k. Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w O. sporządził w taki sposób uzasadnienie wyroku, że po pierwsze, może ono pasować do każdej sprawy odwoławczej, a po drugie, nie zawiera żadnej odpowiedzi konkretnej na zarzuty apelacji. Przyznać trzeba, że rzadko w praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego spotyka się takie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, które zestawione z treścią apelacji prowadzi do wniosku, iż autor apelacji nie uzyskał żadnej odpowiedzi na swoje zarzuty. Rzeczą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie sądu odwoławczego i w ramach kontroli kasacyjnej, rozważanie czy zarzuty zawarte w apelacji są zasadne, czy też

nie. W aktualnym systemie procesowym Sąd Najwyższy nie może zamienić kontroli kasacyjnej na kontrolę odwoławczą, albowiem tej dokonują sądy powszechne w ramach postępowania odwoławczego. Zatem, miarą zasadności kasacji nie może być, dokonywana w postępowaniu kasacyjnym, ocena zasadności zarzutów apelacji, choćby te nie nastręczały istotniejszych problemów.

Z tych wszystkich powodów, stwierdzając rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcie, co do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt II-IV aktu oskarżenia i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O. w postępowaniu odwoławczym. Sąd ten powinien dokonać kontroli odwoławczej w zgodzie z art. 433 § 2 k.p.k., a prawidłowość jej dokonania winna wynikać, jeżeli zajdzie potrzeba, ze sporządzonego uzasadnienia wyroku, które powinno spełniać odpowiednie standardy (art. 457 § 3 k.p.k.). Skutkiem obecnego wyroku kasatoryjnego jest to, że przestała istnieć z mocy prawa kara łączna (art. 568a § 2 k.p.k. w zw. z art. 575 § 2 k.p.k.), a status prawomocności posiada jedynie rozstrzygnięcie co do czynu z pkt I aktu oskarżenia (orzeczona kara 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczony przepadek równowartości korzyści majątkowej z art. 45 § 1 k.k.).

Z tych powodów orzeczono jak w wyroku.